

Bir Hukuk Devleti olan Türkiye, son on yıldır pek çok hukuksuzluğu acı bir şekilde tecrübe etti. Ergenekon ve Balyoz davaları, yaşasaydı, Emile Zola'ya yepyeni bir roman yazdıracak malzeme sunardı, zorbalık adına...

Kumpaszedede yüzlerce emekli ve muvazzaf askerin Adalet Bakanlığı aleyhine açtıkları davada kazandıkları tutar 13 milyon lirayı aştı. Yaşadıkları acıları karşılar mı, aynı mesele... Bu davalarda yargılananlar, haksızlığa ve hukuksuzluğa feryat edenler “ gün gelir hukuksuzluk sizi de vurur” diyerek, hukuksuzluğu yapanlara seslerini duyurmaya çalıştılar.

Heyhat, vicdanlar taş kesilmişti! Devran döndü... Hani derler ya “ Allah mühlet verir ama ihmal etmez” diye! Hukuksuzluk ve zorbalık, on iki sene kol kola yürüdükleri, bir dediklerini iki etmedikleri, “ ne istediler de vermedik” dedikleri Cemaati de vurdu. Güçlü bir basın yayın organına sahip olan Cemaat, zulüm diye veryansın etti!

Dışarıdan gelen tepkilere kulaklarını tıkayan muhafazakarlar, içeriden gelen tenkitleri de kale almadılar ve madde ile olan ilişkilerini, muhafazakarlık zeminin zedeleyecek şekilde kurdular, Rant uğruna tarumar edilen kamu arazileri, adalet, merhamet, müsriflik ve kul hakları kavramları bakımından sınananlara tam bir turnusol kağıdı oldu.

Açılım sürecinde söylenen ve yapılan ne varsa, bugün, muhatapları tarafından inkar ediliyor edilmesine; ancak, hakikati örtmeye kimsenin gücü yetmez.

Eski Bakan Hüseyin Çelik'in ifadeleri de bunun ispatı “ Asker, Polis elleri kolları bağlı bekletildiler” Bu durumda soralım; peş peşe gelen şehitlerimizin vebali kimin boynunda? İnsanlar hata yapabilir... Fakat devlet yapamaz, yapmamalıdır. “

Devlet aklı” hukuk temelinde bilgi ve tecrübe sahibi olanların ortak aklıdır. Kılı kırk yarmak zorundadır. Hukuk devleti olmak devlet ricalinin “ kandırıldık/yanıldık/yanlış yaptık” gibi keyfi işlemlerine karşı bir güvence demektir. Dolayısıyla yeni anayasa'nın ve başkanlık sisteminin tartışıldığı şu günlerde, yetkililere, yarın pişman olabilecekleri her türlü girişimden uzak durmalarının gereğini hatırlatalım. Sistem değişimleri başka konulara da benzemez. Doğrudan Türkiye'nin varoluşuyla ve geleceğiyle ilgilidir çünkü...

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın yaptığı açıklamaları dikkate alarak hemen söyleyelim ki “ Türk tipi başkanlık istemi” pek çok soruyu içinde barındırıyor. “ Yerli anayasadan” bahisle, geçmişe referans vererek “kadim yönetim geleneğimize yaslanan” ve fakat“ kuvvetler ayrılığına değil, kuvvetler uyumuna dayanacak” sözleri, elimizde ağır aksak yürüyen hukuk devletine de mi veda ediyoruz dedirtecek nitelikte...

Hukuk devleti ve demokrasi; güçler ayrılığı, basın ve ifade özgürlüğü, devletin tüm dini inançlara karşı aynı mesafede durması (laiklik) ve böylece her inançtaki insanlar için devletin garantör olması gibi modern devletin bel kemiği kavramlarıyla ayakta durur.

Kaldı ki başkanlık sistemini getirmeden önce, parlamenter sistemin gereklerini yerine getirmeden, sonunun kaynağını parlamenter sistemde bulmaya çalışmak abesle iştigaldir.

Cumhurbaşkanı “ithal ürünlerle yönetildik, ithal mantıklar hakim oldu” dese de, parlamenter sistem, yalnızca modern Türkiye'nin kuruluşu ile keşfedilmemiştir. Meşruti monarşiye dayanan son dönem Osmanlı Devleti'nden beri gelen bir gelenektir. Yürütmeyi kontrol eden bir meclis ile hükümetin başı olan bir sadrazam ve onu atayıp azledebilen bir padişahın olduğu bu sistem, günümüz parlamenter sistemin daha ilkel hali olmakla birlikte basamak taşı idi.

Şimdi soralım; başkanlık sistemi ile özdeşleşen ABD'ye yüzünü çeviren siyasilerimiz, niçin Amerikan tarihinin doğal sürecini göz ardı ederler? Bu sürecin ürünü olan başkanlık sisteminin içerdiği eyalet sisteminin, günümüzde, devletle duygusal bağları kopmaya yüz tutan farklı etnik grupların ve gittikçe ayrışan yaşam tarzlarına sahip kesimlerin derdine derman mı olacaktır zannediyorlar?

Ezcümle, her alanda “SON KALE'yi” korumak, hepimizin boynuna borçtur... Kalın sağlıcakla!